

Velké Karlovice

Beskydy nabízí českou raritu – fotostezku Valachy

Novinkou letošní sezóny pro milovníky přírody a fotografování je fotostezka ve Velkých Karlovicích v Beskydech. V České republice zatím nemá obdoby. Jde o šest kilometrů dlouhou turistickou trasu doplněnou o tipy na fotogenická místa a rady, jak správně nastavit fotoaparát, aby byl výsledek co nejlepší.

Lucie Sýkorová

Stezka je v provozu od letošního července. „Chceme našim hostům nabídnout něco víc než jen turistiku,“ říká šéf Resortu Valachy Tomáš Blabla. „Nyní je trend, že i kvalitní fotoaparáty jsou mezi lidmi čím dál rozšířenější, ale málokdo s nimi umí opravdu dobře fotit. Na absolvování delších kurzů většinou není čas. Vytvořením fotostezky jsme proto chtěli spojit příjemný oddych v přírodě s takovým základním kurzem focení přímo v terénu,“ vysvětluje hoteliér.

Autorem a iniciátorem vyznačení fotostezky je právě Resort Valachy, který ve Velkých Karlovicích provozuje tři hotely s celkovým počtem 313 lůžek a zaměstnává 180 lidí. „Nápad vznikl v hlavě našeho kolegy, marketingového specialisty, který sám rád fotí. Rozhodli jsme se, že vybereme okruh, který by zachycoval ráz zdejší krajiny, krásy přírody, ale i místní architektonické bohatství. A krásné výhledy jsme pak spojili s trochou nauky o tom, jak určitý pohled co nejlépe zachytit na fotografii – jak pojmut kompozici, nastavit hloubku ostrosti a expoziční čas

či zvolit filtr,“ popisuje Tomáš Blabla, který je mimo jiné držitelem prestižního titulu Hoteliér roku 2014.

Zájemci o takový rychlokurz focení v přírodě mají dvě možnosti – buď si projít stezku kdykoliv sami a využít rady a pokyny uvedené na cedulkách na jednotlivých stanovištích, nebo si cestu do Beskyd naplánovat na jeden z termínů, kdy bude možné projít trasu v doprovodu profesionálního fotografa od firmy Nikon. Pro zbytek léta jich Resort Valachy vypsál šest. „Není rozhodně účelem, aby člověk přišel z fotostezky s tím, že potřebuje celou řadu dalšího vybavení, jiné objektivy a podobně. Spíše jde o to lidem poradit, aby dokázali kvalitu a vlastnosti fotoaparátu opravdu využít,“ podotýká Tomáš Blabla.

Fotostezka Valachy je určena především středně pokročilým fotografům, kteří již zvládli základy fotografování a umí využívat manuální nastavení svého přístroje. Příští rok by měla přibýt stezka i pro začátečníky. „Dnes každý posílá plno fotografií přes sociální síť. Budeme rádi, když naši hosté budou své fotografie posílat i nám a sdílet je. Pro nás je to zároveň přiro-

zený marketing, který vychází přímo od lidí,“ usmívá se šéf resortu. V budoucnu bude navíc možné za povedené snímky i něco vyhrát. „Plánujeme vyhlášení fotosoutěže o nejhezčí snímky z fotostezky,“ prozradil hoteliér.

Fotostezku mohou využít také organizované skupiny. „Na ty se dlouhodobě zaměřujeme s tvorbou vlastních firemních programů. Během kurzu Školy fotografování se hosté dozví více o praktickém ovládnutí fotoaparátu, o rodinných úpravách fotografií, vše zábavnou formou a s konzultací s profesionálem. Nabídneme také možnost půjčit si zrcadlovku, dalekohled i dalkoměr pro změření délky odpalu,“ vyjmenovává Tomáš Blabla.

Termíny procházek po fotostezce v doprovodu profesionálního fotografa:

- čtvrtek 6.8. v 17.00
- pátek 7.8. v 8.00
- pondělí 24.8. v 17.00
- úterý 25.8. v 8.00

Na vlastní kůži: stojí to za to!

Fotostezka? Hezký nápad, říkám si coby majitelka fotoaparátu Nikon. Tedy přístroje, který dělá hezké fotky téměř sám od sebe. Ano, většinou skutečně stačí nastavit některý z automatických programů a prostě jen mačkat spoušť – a výsledek je tzv. ok. Tedy pro účely dokumentace rodinných oslav či setkání přátel víc než dostačující. Tak k čemu vlastně nějaké školení? Ale přesto – hlodá ve mně vědomí, že v přístroji dříme potenciál, který nedokážu

FOTO: LUCIE SYKOROVÁ 2x

využít... Fotím navíc ráda od dětství, a Beskydy? Tam se určitě najde námětů víc než dost, navíc procházka na čerstvém horském vzduchu mi po týdnech strávených převážně pod klimatizací rozhodně prospěje... Je rozhodnuto, fotostezku ve Velkých Karlovicích jedu vyzkoušet na vlastní kůži.

Do jedné z nejdelších obcí v Čechách, která se táhne asi 12 kilometrů údolím podél řeky Vsetínská Bečva a jejích přítoků, přijíždím v pátek v podvečer. V osm večer je i tady v horách ještě 28 stupňů! Svět se zbláznil, říkám si, a jdu si včas lehnout, abych ráno vyrazila na „túru“ co nejdřív. To se nakonec úplně nedaří. Po sytém snídani zakončené výborným místním frgálem vycházím na cestu až kolem půl desáté. Čeká mě šestikilometrový okruh po zelené značce, trasa je v podstatě shodná se stezkou pro děti s názvem Hledej poklad na Galiku (hotel, v jehož těsném sousedství stezka začíná). Dětská trasa, toho se snad nemusím bát ani já, městský člověk, v posledních letech z časových důvodů zvyklý přemísťovat se téměř výhradně autem, doufám.

A první úsek cesty mé očekávání potvrzuje – vede lesem, ale po asfaltce, a u prvního stanoviště jsem během pár minut. Na dobře viditelné žluté cedulce umístěné na sloupku čtu první úkol. Hlavním tématem je kompozice. Úkolem je fotografie chalupy a říčky Velká Hanzlůvka. „Stoupte si tak, aby byl pohled na chalupu co nejzajímavější,

ideální je axonometrický pohled na nároží domu,“ čtu pokyny a nadšeně zhlavím fotoaparát. Pohled je i podle návodu nejvhodnější k fotografování v dopoledních hodinách, takže snímek se snad ani nemůže nepovedet. Povzbuzena dobrým výsledkem mířím dál. Užívám si čerstvý vzduch a krásné prostředí, cesta vede podél říčky pod stromy, takže se jde opravdu příjemně, i když jinak je na otevřených prostranstvích už opět výheň. Netrpělivě vyhlížím další cedulku. Na prvním rozcestí je zelená trasa značena rovně i vlevo, trochu mě to mate, ale po chvíli váhání odbočuji. Čeká mě trochu delší úsek stoupání serpentýnami a následně krásný výhled do údolí – stojím v podstatě nad sjezdovkou. A ukazuje se, že rozhodnutí odbočit nebylo úplně správně, objevuji totiž úkol číslo 12. Ale co, říkám si, projdu si trasu v protisměru, na pořadí nakonec snad tolik nesejde. Podle pokynů fotím údolí a fotka nevypadá špatně, přestože nemám přechodový ani polarizační filtr, jak doporučují odborníci na cedulce, ani není odpoledne, kdy jsou údajně pro tento záběr nejvhodnější podmínky. Je to zkrátka další opravdu fotogenické místo.

Dále cesta odbočuje doprava do prudšího kopce a zároveň asfaltku střídá přírodní lesní cesta. Začínám funět, nedostatek kondice se už projevuje. Ale slunce prosvítající skrz koruny stromů nasvětluje porost tak, že les má doslova pohádkovou atmosféru. Zaujalo mě hlavně prosvícené kapradí a zabavuji se

tím, že hledám vhodné záběry na své oblíbené snímky s protisvětlem. Sice se tím zdržuji skoro o půl hodiny, ale kopce mi najednou nepřipadá tak hrozný. Navíc když narážím na další stanoviště, zjišťuji, že už mám vlastně splněno – úkolem jsou snímky s využitím protisvětla. Stoupání ale pokračuje a horko už proniká i do chladku lesa, takže přichází nejnáročnější úkol – nevzdát to a prokousat se k dalšímu stanovišti. V tu chvíli před sebou v protisměru vidím dvojici lidí zhruba v mém věku a ejhle – muž má na krku stejný fotoaparát jako já! Zdály se usmívá a povzbudivě volá: „Ten výhled shora a ty snímky za to stojí!“ Prohodíme pár vět a dovidám se, že mladík jménem Marek má Nikon od dubna a také teprve zjišťuje, co vlastně aparát umí. „Tohle je bezva, moc se mi ten nápad s fotostezkou líbí. Je to příjemná cesta a tipy a rady na cedulkách mi dost pomohly,“ pochvaluje si.

Pokračuji tedy ve stoupání na rozhlednu Miloňová. A nahoře dávám Markovi za pravdu, že to za tu trochu námahy rozhodně stojí. Kromě krásného výhledu z rozhledny si fotím i pár záběrů „mimo soutěž“ – na lučním kvítí kolem rozhledny totiž poletují přímo hejna motýlů, které v nižších polohách už sotva vidíme – několik druhů baboček a okáčů. Rozpomínám se přitom na své dětství, kdy jich ještě bývaly plné louky. Po dalším neplánovaném zdržení pokračuji v cestě, a protože jdu v protisměru, čeká mě teď v podstatě už jen cesta z kopce. Úkoly poctivě sleduji, ale mimo to pořizuji i řadu dalších hezkých fotek. V téhle krajině je totiž skoro jedno, kam se člověk zadívá, snad každý pohled je úchvatný – i na samotné stromy, které tvoří figury jako z říše fantazie. Později se dočítám, že v údolí Malá Hanzlůvka se rozprostírá přírodní rezervace Razula, což je zbytek jedlobukového pralesa. Průměrný věk stromů v této rezervaci se pohybuje kolem dvou set let.

Do cíle fotostezky přicházím asi po třech hodinách, s foťákem plným hezkých snímků a s odhodláním věnovat se svému přístroji přece jen trochu podrobněji – stojí to totiž za to! Ale do údolí se vracím také s oním pověstným „klidem na duši“, který člověk získá snad jedině v přírodě. A v přírodě tak malebné jako zde to platí minimálně dvojnásob. ■